

Els grans incendis no s'encenen sols

written by Xavier Garcia Pujades | 11 d'agost de 2022

Vejam si comencem a parlar clar. L'estat de trasbals mundial en què vivim no apareix per casualitat. Hi ha molts protagonistes –d'altíssim nivell polític, financer, empresarial i militar– que així ho han volgut, com a mínim de fa 50 anys.

Vam entrar al segle XXI fa 22 anys, sota l'impacte de la Globalització agressiva, que arrencava des dels anys 70 amb la proclama del Nou Ordre Mundial per part de les elits (neoliberalisme, desregulació financera, pèrdua de poders dels estats, ocupació d'aquest poder per part de les grans corporacions, destrucció de la petita propietat, etc.).

Reagan i Thatcher governaven aquest Nou Ordre –i a cada país (i per descomptat a Espanya) els corresponents sequaços–, tots a les ordres dels vells i nous “amos del món”, es diguin Rockefeller o Kissinger (entusiastes impulsors de dictadures militars) o Bill Gates, Elon Musk o Jeff Bezos, per parlar només dels més coneguts, ara, d'aquesta elit, entusiastes tots, també del Fòrum Mundial de Davos (Suïssa) on es reuneixen cada any –sota la fèrula de Klaus Schwab– per dirigir el futur immediat de la política i economia mundials, naturalment a favor dels seus interessos privadíssims. Anteriorment, havien tingut uns precedents igualment diabòlics en el Club Bilderberg (1954) i en la Comissió Trilateral (1973), dominats pels clans Rockefeller i Rothschild, que d'alguna manera deuen continuar actius, perquè a aquests devoradors no se'ls acaba mai la gana.

El resultat és el desordre en què vivim arreu del planeta: guerres, fams, destruccions ecològiques, humanes i econòmiques de les petites propietats, migracions massives, tensions i

conflictes a les capitals, restriccions de llibertats, concentració de poders, epidèmies, atemptats terroristes de falsa bandera, ocultacions de la veritat o mentides disfressades, descrèdits accentuats de governs i partits; en fi, per què continuar. Comencen a caure les màscares.

Tot s'ha produït i accentuat, simultàniament, en el canvi del segle XX al XXI, arran de les lluites dels més grans poders per l'apropiació dels béns bàsics de l'energia, l'aigua i l'alimentació, a còpia d'expropiar-los a les petites comunitats, les revoltes dels quals han estat esclafades pels exèrcits d'aquest Nou Ordre Mundial, en favor del qual David Rockefeller, el 1991 a l'ONU, va dir clarament: "Estem a punt d'una transformació global. Tot el que ens cal és una gran crisi i les nacions acceptaran el nou ordre mundial".

Aquesta "gran crisi" ja és aquí, totalment, i s'ha anat formant a poc a poc, de forma inapel·lable, des de 1945, al final de la Segona Guerra Mundial, i són els vencedors aliats, amb els EUA i l'URSS al capdavant, tant o més bèsties que els nazis derrotats.

El capitalisme, suposadament liberal, i el comunisme d'estat, suposadament protector de la seguretat, han estat les cares d'una mateixa moneda: el model econòmic devastador de la vida humana i de la naturalesa. Els mateixos que han possibilitat aquest model, creador dels desordres climàtics actuals, ara ens diuen que cal anar cap a les "energies renovables", controlades igualment per ells, a costa del sacrifici d'enormes extensions de terres agrícoles (buidades prèviament per l'emigració rural a causa del "model" implantat), damunt les quals s'instal·larien aquestes noves formes d'energia sostenible, però mantenint deu anys més l'explotació nuclear, perquè, és clar, l'economia –tan desigual arreu del món– ha de continuar, sobretot el Nord, el seu ritme de "creixement".

El despropòsit no pot ser més gran: continuar produint energia en grans quantitats –per més sostenible que sigui– per a un

70% de la humanitat concentrada en immenses capitals de grans consumidors, amb crisis laborals totals i uns recursos naturals degradats, mentre les grans extensions agràries s'han anat despoblant.

I aquí és on entren els desordres que hem viscut: ocupacions de països (Iran, Afganistan, Síria, Líbia, Iemen, etc.), foment del terrorisme per part de les capitals occidentals, atemptats, crisis econòmiques i estafes (immobiliàries, noves tecnologies), increment en despeses militars, epidèmies per frenar el creixement de la població, noves guerres (Ucraïna) i els grans incendis forestals, que no són només els d'aquest estiu, sinó de molts anys anteriors.

És casual tot això? Arreu d'Europa, a França, Itàlia, Grècia, Gran Bretanya i també a Espanya (Galícia, Castella i Lleó), Portugal i Catalunya, també al Brasil (Amazònia), a Califòrnia i a la immensa Sibèria, ho hem conegut. Milers d'hectàrees devastades de sòl forestal. S'han atribuït a la intensa calor, la sequera extrema i al gran argument, el "canvi climàtic". Però s'han produït sols aquests incendis? Pot ser que hagi estat també un piròman pagat o un desequilibrat mental?

Pot ser que hi hagi algú, o alguna estructura molt potent, al darrere. Als boscos de Galícia i a la província de Zamora, amb focs simultanis de gran potència, la gent dels pobles ha testimoniat la presència d'avionetes a gran altitud llançant cartutxos inflamables i, en concret, també de drons dispersant boles de foc sobre els boscos. "Nos están quemando vivos. Todo es contra del campo", han clamat. Algú, als grans mitjans, ha dit res de tot això? És la nova modalitat del Nou Ordre Mundial? És el canvi climàtic o geoenginyeria contra el clima per crear el caos global desitjat per les ments diabòliques d'aquest Nou Ordre?

De la mateixa manera que hi ha assassinats per encàrrec, hi pot haver incendis. Les causes fins ara han estat múltiples: agricultors emprenyats, promotors urbanístics insatisfets,

bojos de la xaveta o venedors de materials antiincendis, però, en aquests anomenats “incendis de sisena generació” no es pot descartar la voluntat d’arruïnar completament l’economia i ecologia dels paisatges i atribuir-ho al “canvi climàtic”, l’argument dels criminals disfressats d’ecologistes. Serà per ampliar l’extensió de les energies de sol i vent, que també hauran substituït? A Galícia i Zamora ja hi ha indicis de grans inversions en aquest sentit.

La doctrina del “shock”, que tan bé va definir la periodista i activista canadenca Naomi Klein, s’està acomplint al peu de la lletra. I nosaltres, aquí, parlant de “corbates” i, és clar, dels tràfecs de la senyora Borràs i del seu “Romeu” particular.